

нормативне врегулювання процесуального статусу адвоката свідка і сприятиме ефективності надання останньому професійної правничої допомоги у кримінальному провадженні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР / Верховна Рада України: станом на 30 вересня 2016 р.: відповідає офіц. тексту. Документ 254к/96-вр. // База даних «Законодавство України». URL: <http://zakon.rada.gov.ua>.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012р. № 4651-У1 (Дата оновлення 16.03.2018) // База даних «Законодавство України». URL: <http://zakon.rada.gov.ua>.
3. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням громадянина Голованя І.В. щодо офіційного тлумачення положень статті 59 Конституції України (справа про право на правову допомогу) від 30.09.2009 р. № 23-рп/2009. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v023p710-09>.
4. Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя): Закон України від 02.06.2016 р. № 1401-19. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1401-19>.
5. Кримінально-процесуальний кодекс України: Закон України від 28.12.1960 р. № 1001-05. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1001-05/page4>.
6. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05.07.2012 р. № 5076-17. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/5076-17>.
7. Заборовський В.В. Правовий статус адвоката свідка. Науковий вісник Ужгородського національного університету. 2016. Вип. 36. Том 2. С. 169–173.
8. Гловюк І.В. Кримінально-процесуальні функції: теоретико-методологічні засади і практика реалізації: автореф. дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.09. Одеса, 2016. 42 с.
9. Яновська О.Г. Правова та соціальна природа адвокатської професії. Вісник кримінального судочинства. 2015. № 2. С. 108–113.
10. Замкова Я.В. Деякі питання захисту майнових прав третіх осіб у кримінальному провадженні. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Юриспруденція». 2015. № 18. Т. 2. С. 152–154.
11. Грошевий Ю.М., Тацій В.Я., Туманянц А.Р. Кримінальний процес: підручник. Харків: Право, 2013. 824 с.
12. Валнярчук В.В. Теорія і практика кримінального процесуального доказування: монографія. Харків: Юрайт, 2017. 408 с.
13. Лисюк Ю.В. Процесуальна фігура свідка у кримінальному провадженні: сучасний стан та перспективи. Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. 2014. № 4. С. 90–95. URL: <http://instzak.rada.gov.ua/instzak/doccatalog/document?id=68456>.
14. Шило О.Г. Теоретико-прикладні основи реалізації конституційного права людини і громадянина на судовий захист у досудовому провадженні в кримінальному процесі України. Харків.: Право, 2011. 472 с.
15. Тітко І.А. Нормативне забезпечення та практика реалізації приватного інтересу в кримінальному процесі України: монографія. Харків: Право, 2015. 448 с.
16. Про безоплатну правову допомогу: Закон України від 02.06.2011 р. № 3460-VI. Відомості Верховної Ради України. 2011. № 51. Ст. 577. (редакція від 07.01.2018 р.). URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3460-17>.

УДК 343.98.067

МЕТОДИКА РОЗСЛІДУВАННЯ НЕВИКОНАННЯ СУДОВОГО РІШЕННЯ

METHODOLOGY FOR INVESTIGATING NON-ENFORCEMENT OF A COURT DECISION

Луговий О.М.,

аспірант кафедри криміналістики

Національного університету «Одеська юридична академія»

У статті розглядається значення методики розслідування злочинів як фундаментальної категорії криміналістики. Досліджуються принципи методики розслідування. Надається авторське визначення методики розслідування невиконання судового рішення.

Ключові слова: криміналістика, злочин, методика розслідування злочинів, невиконання судового рішення, принципи методики розслідування злочинів.

В статье рассматривается значение методики расследования преступлений как фундаментальной категории криминалистики. Исследуются принципы методики расследования. Предоставляется авторское определение методики расследования невыполнения судебного решения.

Ключевые слова: криминалистика, преступление, методика расследования преступлений, невыполнение судебного решения, принципы методики расследования преступлений.

In the article author considers the importance of the crime investigation methods as a fundamental category of criminalistics. The principles of the investigation methodology are explored. The author's definition of the methods of investigation of non-execution of court decisions is provided.

Key words: criminalistics, crime, methods of crime investigation, non-execution of court decisions, principles of methods of crime investigation

Постановка проблеми. Методика розслідування злочину є фундаментальною категорією криміналістики. Вона включає у свій зміст всі криміналістичні знання, синтез яких спрямований на формування ефективних та оперативних методів та способів розслідування кримінальних правопорушень. І.М. Якимов наголошував, що для розкриття злочину необхідно використовувати всі способи, розроблені кримінальною технікою і тактикою. Під час використання рекомендованих наукових підходів можна досягнути успіху у вирішенні того завдання, яке ставить перед собою будь-яке розслідування [1, с. 7]. М.П. Яблоков і О.Ю. Головін зазначають, що у методиці розслідування розроблюється стратегія всієї криміналістичної діяльності з розслідування злочинів. Тому методика розслідування не тільки стала таким розділом криміналістики, без використання наукових і практичних даних якого фактично неможливо професійно вести розслідування злочинів, але і є найважливішим кінцевим продуктом криміналістичної науки [2, с. 170], одним із важливих завдань якої є розробка ефективних методів і засобів розкриття та розслідування злочинів, побудова їх криміналістичної характеристики, оптимізація процесу розслідування окремих видів злочинів на основі використання даних про типові слідчі ситуації, системи типових версій, комплекси слідчих дій, організаційних і оперативно-розшукових заходів [3, с. 78]. Отже, вона покликана надати систематизований опис механізму, технології діяльності під час вирішення будь-якого завдання або комплексу пошуково-пізнавальних завдань досудового розслідування [4, с. 278].

Є підстави вважати, як зазначає А.В. Шмонін, що уже розпочався новий етап розвитку криміналістичної методики як завершального розділу криміналістики. На сучасному етапі вона піднялася на нову висоту, оскільки має можливість пояснити вибірковість у діяльності з розслідування злочинів та їх детермінацію не просто *зовнішніми причинами* (слідами злочинів) або *внутрішніми підставами* (досвідом, знаннями, навчанням, навичками тощо), а й тією системною єдністю, яку породжує під час взаємодії суб'єкт та об'єкт пізнання [5, с. 377]. Однак слід вказати на те, що удосконалення криміналістичних методик повинно здійснюватися на підставі узагальнення та теоретичного пояснення накопиченого емпіричного матеріалу і пізнання наукових фактів, що належать як до сфери вчинення злочинів, так і до сфери їх розкриття, розслідування та попередження [6, с. 43].

Стан опрацювання. У криміналістичній літературі цей напрямок у своїх роботах досліджували такі вчені, як Л.І. Аркуша, Р.С. Белкін, О.М. Васильєв, А.Ф. Волобуєв, В.О. Гавло, І.Ф. Герасимов, С.О. Голунський, В.А. Динту, А.В. Іщенко, О.Н. Колесніченко, В.О. Коновалова, В.Е. Корноухов, В.П. Корж, Г.А. Матусовський, І.Ф. Пантелєєв, А.В. Старушкевич, В.Ю. Шепітько, В.В. Тіщенко, М.П. Яблоков та інші. Однак, як слушно зазначає В.О. Коновалова, інтеграція наукових знань у методиці розслідування злочинів, як і в інших галузях науки, створила необхідний потенціал для розвитку її теорії і передумов для диференціації окремих положень, що потребують подальшого поглибленого дослідження [7, с. 43]. На наш погляд, заслуговує на увагу дослідження методики розслідування невиконання судового рішення, оскільки розробка цього питання не відобразилася в науковій літературі.

Метою статті є дослідження методики розслідування невиконання судового рішення.

Виклад основного матеріалу. Вивчаючи витоки зародження та розвитку методики розслідування, Ю.П. Гармаєв вказував, що криміналістична методика стає частиною науки тільки тоді, коли спостерігається її проникнення в саму себе, ведеться спостереження за власним процесом розвитку та за появою наукових продуктів – методичних розробок, адже під час повтору відповідних словесних формул з'являються наукові переконання [8, с. 14]. Слід погодитися із думкою

Б.В. Щура, що сьогодні наукові розроблення з криміналістичної методики здійснюються за кількома напрямками:

- 1) подальше формування методологічних засад криміналістичної методики – її загальних положень (концептуальних підходів, принципів, функцій, структури тощо);
- 2) створення окремих криміналістичних методик (відносно категорій, видів, підвидів злочинів тощо);
- 3) розроблення криміналістичних методик щодо різних видів діяльності (слідчої, судової, прокурорської, адвокатської);
- 4) пропонування окремих засобів криміналістичної методики – методичних рекомендацій, методів, прийомів, технологій тощо [9, с. 25].

З огляду на зазначене вважаємо за доречне дослідити принципи методики розслідування, оскільки система методів і засобів розслідування визначається принципами, що покладені в основу розроблення окремих криміналістичних методик [10, с. 115].

Принципи криміналістичної методики розслідування злочинів – це сукупність основоположних засад, керівних ідей, які виражають зміст та сутність конкретної криміналістичної теорії, мають теоретичний і практичний характер та безпосередньо направлені на здійснення розслідування [11, с. 211].

Слід погодитися з думкою В.О. Коновалової, яка вказує на те, що функції принципів підпорядковують розвиток теорії певним вимогам, тобто акумулюють досягнення теорії і практики, є джерелом розроблення нових тактичних прийомів та зумовлюють взаємозв'язок тактичних прийомів із методикою розслідування окремих видів злочинів [12, с. 45].

Крім того, як вказує В.В. Тіщенко, методика розслідування злочинів повинна формуватися і розвиватися таким чином, щоб забезпечити оптимальний шлях досягнення мети цього розділу криміналістики — створення науково обґрунтованих рекомендацій щодо застосування ефективних методів і засобів розкриття і розслідування різних видів і груп злочинів. Запропоновані в науці принципи повинні відповідно впливати на функціонування систем теоретичних положень. Отже, дієвість і значимість принципів виявляються через їх функції, що закладають основу злагодженої взаємодії всіх елементів системи, її стійкості і цілеспрямованості [13, с. 19].

Г.М. Меглецький вказує, що принципи криміналістичної методики необхідно розуміти як ідеї, що впливають із пізнаних закономірностей, вихідні положення розроблення та створення окремих методик, а також основоположні засади організації та здійснення попереднього (досудового) розслідування. Ці принципи ґрунтуються на досягненнях науки і передової практики та забезпечують ефективність у виконанні завдань кримінального судочинства [14, с. 143].

На думку І.О. Возгріна, система принципів криміналістичної методики розглядається у зовнішньому і внутрішньому аспектах: зовнішній аспект представлений особливостями побудови і структури методики як розділу науки, тобто відображається у вигляді принципів науки; внутрішній аспект виражається сукупністю ідей, висновків, теоретичних положень про організацію розкриття і розслідування злочинів, тобто відображається у вигляді праксеологічних принципів [15, с. 126].

О.М. Колесніченко виділив такі принципи криміналістичної методики: правильна кримінально-правова оцінка розслідуваної події; зумовленість методики особливостями конкретної кримінальної справи і слідчої ситуації; координація дій слідчого, органів дізнання і громадськості; використання в розслідуванні наукових знань [16, с. 23].

Ґрунтуючись на концепції А.С. Падей, яка здійснює розгалуження принципів криміналістичної методики на два рівні, а саме теоретичний та практичний, відносячи до теоретичного рівня принципи криміналістичної методики як розділу криміналістики та принципи формування (розроб-

ки) окремих криміналістичних методик, а до практичного – принципи застосування (адаптації) криміналістичних методик стосовно окремого випадку розслідування [11, с. 211], можна здійснити розмежування принципів методики розслідування невиконання судового рішення. Отже, виділяються принципи формування методики розслідування невиконання судового рішення, а також принципи застосування вказаної методики під час розслідування відповідного кримінального правопорушення, що передбачене ст. 382 Кримінального кодексу (далі – КК) України.

Також вважаємо за потрібне дослідити зміст дефініції методики розслідування злочинів, оскільки досі криміналістична наука не дійшла консенсусу з цього питання.

Слід погодитись із думкою А.В. Шмоніна, який вказував, що під час формулювання дефініції «криміналістична методика» необхідно враховувати такі положення:

1) типовість моделі методичних (науково-практичних) рекомендацій з організації і здійснення розслідування окремих категорій злочинів;

2) інформативність та функціональну зумовленість запропонованої моделі [17, с. 62].

З етимологічного погляду методика – це сукупність взаємопов'язаних способів та прийомів доцільного проведення будь-якої роботи [18, с. 522].

Так, на думку М.П. Яблокова, криміналістична методика розслідування є цілісною частиною криміналістики, яка вивчає кримінальний досвід вчинення окремих видів злочинів і слідчу практику їх розслідування та розробляє на основі пізнання їх закономірностей з урахуванням даних криміналістичної техніки та тактики систему ефективних методів розслідування та попередження різних видів злочинів [19, с. 542].

В.О. Образцов вказував, що криміналістична методика – це розділ криміналістики, система знань про поняття, сутність, зміст цієї частини криміналістики, а також про те, які, на якій підставі, з якою метою, шляхом реалізації яких методів та іншого наукового інструментарію створюються методичні рекомендації, адресовані слідчій практиці, який їх обсяг, структура та зміст [20, с. 375]. На наш погляд, вказані обидві дефініції визначають механізм створення окремих криміналістичних методик, однак не відображають суті самого поняття методики розслідування.

І.А. Возгрін пропонує криміналістичну методику розглядати як комплекс науково обґрунтованих даних і рекомендацій з організації розкриття, розслідування та попередження різних видів злочинів [21, с. 265].

В.Г. Танасевич пропонує розуміти методику розслідування злочинів як систему запропонованих із метою розкриття та попередження злочинів методів, прийомів із послідовного дослідження в процесі розслідування обставин вчинення злочину та викриття осіб, які його скоїли, систему, що спирається на розроблені криміналістикою загальнотеоретичні положення, науково-технічні засоби та криміналістичну тактику [22, с. 92].

В.П. Бахін вважає, що криміналістична методика є системою наукових положень та розроблених на їх основі практичних рекомендацій з оптимального проведення розслідування злочинів [23, с. 3].

Р.С. Белкін вказує, що криміналістична методика (методика розслідування окремих видів злочинів, окрема методика) — це система наукових положень і розроблених на їх основі рекомендацій з організації і здійснення розслідування та запобігання злочинам [24, с. 101].

Підсумовуючи такі позиції, можна дійти висновку, що в науковій літературі, незважаючи на понятійно-категоріальний апарат, що використовують автори, методика розслідування розглядається як джерело інформації, що містить відомості про злочин, а також як певна програма, що передбачає відповідний алгоритм дій уповноважених осіб залежно від наявних вихідних даних, спрямований на швидке та ефективне розслідування кримінальних правопорушень.

Слід вказати на те, що зазначені вище дефініції І.А. Возгріна, В.Г. Танасевича, В.П. Бахіна та Р.С. Белкіна поєднують, на наш погляд, фундаментальна концепція визначення методики розслідування як цілісної системи. Система – це множина пов'язаних між собою компонентів певної природи, що впорядковані за відношеннями та мають досить визначені властивості. Ця множина характеризується єдністю, яка виражається в інтегральних властивостях та функціях множини [25, с. 11]. Таким чином, методика розслідування злочинів є системою, яка включає до свого змісту певні елементи, що поєднані між собою відповідними зв'язками. Кожний з елементів системи може розглядатися як складне утворення, тобто підсистема, яка складається з елементів і утворює своєрідну множинність, а зміни стану будь-якої з підсистем призводять до змін стану інших підсистем і до змін стану всієї системи криміналістики в цілому [26, с. 390]. Отже, можна говорити про те, що методика розслідування злочинів є складною системою, структура якої складається з відповідних підсистем, наприклад криміналістичної характеристики злочину. Однак важливо зазначити, що методика розслідування злочину є елементом системи криміналістики і водночас сама є відповідною підсистемою.

Під час формулювання дефініції методики розслідування слід погодитись із позицією В.В. Тіщенко щодо того, що термін «криміналістична методика розслідування злочинів» лише умовно передає сутність змістового навантаження, що існує в понятті «методика». У криміналістичній методиці розслідування розробляються й рекомендуються до використання не лише певні методи, а й положення, які стосуються криміналістичної характеристики відповідної категорії злочинів, типових слідчих ситуацій, стратегічних і тактичних завдань розслідування, висування і перевірки слідчих версій, організаційних заходів, напрямів взаємодії слідчого з іншими учасниками розслідування тощо [26, с. 21].

Висновки. Отже, методика розслідування невиконання судового рішення є підсистемою системи криміналістики, яка складається із взаємопов'язаних елементів, що містять дані про відповідний злочин, а також рекомендації щодо програми дій уповноважених осіб, стосовно оперативного та ефективного розслідування, а також попередження кримінального правопорушення, що передбачене ст. 382 КК України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Якимов І.Н. Криміналістика: руководство по уголовной технике и тактике. М., 1925 (переиздано в 2007 г.). 496 с.
2. Яблоков Н.П. Криміналістика: природа и система. М.: Юрист, 2005. 174 с.
3. Криміналістика: підручник / за ред. П.Д. Біленчука. 2-ге вид., випр. і доп. К.: Атіка, 2001. 544 с.
4. Образцов В.А. Криміналістика: модели средста и технологи раскрытия преступлений. М., 2004. 400 с.
5. Шмонин А.В. Методология криміналістической методики: монография. М.: Юрлитинформ, 2010. 377 с.
6. Журавель В.А. Напрями вдосконалення криміналістичних методик розслідування злочинів. Криміналістика у протидії злочинності: тези доповідей наук.-практ. конф. (Київ, 16 жовтня 2009 р.). Видання присвячене 45-річчю кафедри криміналістики Київського національного ун-ту внутрішніх справ. К., 2009. С. 42–47.
7. Коновалова В.О. Методика розслідування злочинів: оптимальні системи слідчих дій. Вісник Академії правових наук України. 2005. URL: http://dspace.nluau.edu.ua/bitstream/123456789/5074/1/Konovалova_155.pdf.
8. Гармаев Ю.П. Теоретические основы формирования криміналістических методик расследования преступлений. Иркутск: ИЮИ ГП РФ, 2003. 342 с.

9. Щур Б.В. Теоретичні основи формування та застосування криміналістичних методик: монографія. Х.: Харків юридичний, 2010. 319 с.
10. Белкин Р.С. Курс криминалистики: частные криминалистические теории: в 3-х томах. М.: Юристъ, 1997. Т. 2. 464 с.
11. Падей А.С. Аналіз принципів криміналістичної методики: теоретичний та практичний аспект. Юридичний науковий електронний журнал. 2014. URL: http://www.lsej.org.ua/4_2014/4_2014.pdf#page=209.
12. Коновалова В.О. Ефективність реалізації алгоритмів у методиці розслідування злочинів. Правові засади підвищення ефективності боротьби зі злочинністю в Україні: матер. наук. конф. (Харків, 15 трав. 2008 р.), Х.: Право, 2008. С. 170–172.
13. Тищенко В.В. Наукові засади розробки криміналістичних методик розслідування. Актуальні проблеми держави і права. 2007. URL: <http://www.apdp.in.ua/v32/03.pdf>.
14. Меглецкий Г.Н. К вопросу о принципах криминалистической методики. Криминалистические аспекты совершенствования доказывания при расследовании преступлений: труды Акад. МВД РФ. Москва: Изд-во Акад. МВД РФ, 1992. С. 140–149.
15. Возгрин И.А. Криминалістическая методика расследования преступлений. Минск: Высш. школа, 1983. 215 с.
16. Колесниченко А.Н. Общие положения методики расследования отдельных видов преступлений: текст лекций. Харьков: Юрид. Ин-т, 1976. 28 с.
17. Шмонин А.В. Методология криминалистической методики: монография.– М.: Юрлитинформ, 2010. 175 с.
18. Великий тлумачний словник української мови / уклад. В.Т. Бусел. К., Ірпінь, 2003. 780 с.
19. Криминалістика: учебник / отв. ред. Н.П. Яблоков. 3-е изд., перераб. и доп. М.: Юристъ, 2005. 781 с.
20. Образцов В.А. Криминалістика: учебник. М.: Юридическая литература, 1995. 592 с.
21. Возгрин И. А. Общие положения криминалистической методики: криминалістика: в 3 т. Т. 1: История, общая и частные теории / под ред. Р.С. Белкина, В.Г. Коломацкого, И.М. Лузгина. М.: Акад. МВД РФ, 1995. 290 с.
22. Танасевич В.Г. Теоретические основы методики расследования преступлений. Советское государство и право. 1976. № 6. С. 90–94.
23. Бахин В.П. Криминалістическая методика: лекция. Киев, 1999. 53 с.
24. Белкин Р.С. Криминалістическая энциклопедия. 2-е изд. доп. М.: Мегатрон XXI, 2000. 150с.
25. Тюхин В.С. Отражение, системы, кибернетика. М.: Наука, 1972. 256 с.
26. Белкин Р.С. Курс криминалистики: в 3 т. Т.1. Общая теория криминалистики. М. Юристъ, 1997. 408 с.
27. Тищенко В.В. Криміналістичні технології в теорії і практиці розслідування. Актуальні проблеми держави і права: зб. наук. пр. Одеса: Юрид.літ., 2008. Вип. 44. С. 21–26.

УДК 343.1

ВІДШКОДУВАННЯ (КОМПЕНСАЦІЯ) ШКОДИ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

INDEMNIFICATION (COMPENSATION) OF DAMAGE IN CRIMINAL PROCEEDINGS

Перегудова Ю.А.,

*студентка кафедри кримінального процесу
Інституту підготовки кадрів для органів юстиції України
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*

Статтю присвячено розгляду й порядку відшкодування шкоди у кримінальному провадженні України як елементу захисту прав потерпілого, а також підходів до розуміння можливості відшкодування (компенсації) шкоди у кримінальному провадженні в цілому. На підставі аналізу наукових позицій вчених і теоретиків права виділено ключові елементи такого інституту та практичну можливість реалізації особою своїх прав та інтересів. Робиться висновок, що інститут відшкодування шкоди включає певні форми. Аналіз форм відшкодування шкоди в кримінальному провадженні дозволяє виділити його основну мету, спрямовану на реалізацію і захист законних прав та інтересів особи, а також її сутнісні ознаки.

Ключові слова: шкода, кримінальне провадження, матеріальна та моральна шкоди, потерпілий, цивільний позов.

Статья посвящена рассмотрению и порядку возмещения вреда в уголовном производстве Украины как элемента защиты прав потерпевшего, а также подходов к пониманию возможности возмещения (компенсации) вреда в уголовном производстве в целом. На основании анализа научных позиций ученых и теоретиков права выделены ключевые элементы такого института и практическая возможность реализации лицом своих прав и интересов. Делается вывод, что институт возмещения вреда включает определенные формы. Анализ форм возмещения вреда в уголовном производстве позволяет выделить его основную цель, направленную на реализацию и защиту законных прав и интересов лица, а также ее существенные признаки.

Ключевые слова: ущерб, уголовное производство, материальный и моральный ущерб, потерпевший, гражданский иск.

The article is devoted to the consideration and order of damages in the criminal process of Ukraine as an element of protection of the rights of the victim. And approaches to comprehension that there's a possibility to compensate the damage in criminal proceeding altogether, as well. Key elements of such institution and practical possibility of a person able to realize their rights and behalves have been evolved on the ground of academics' scientific viewpoint and the law theorists. As a conclusion, the institution of the damage compensation includes certain forms. The analysis of the damage compensation's forms in criminal proceeding let us extract the essential features each of them and its main aim which is focused on realization and defense of person's legal rights and behalves.

Key words: civil claim, criminal proceeding, pecuniary and non-pecuniary damage, aggrieved, civil action.

Постановка проблеми та стан опрацювання. Питання, пов'язані з функціонуванням такого інституту, як відшкодування (компенсація) шкоди в кримінальному провадженні розглядали такі вчені, як О. Верхогляд, М. Орлова, В.Т. Нор, О.П. Кучинська, Т.І. Присяжнюк та інші. З прийняттям нового Кримінального процесуального кодексу у

декілька разів збільшилася кількість проблемних питань. На це особливо звертають увагу вітчизняні процесуалісти у свої наукових працях. Сьогодні цей інститут потребує значного реформування і наукового дослідження, оскільки на практиці залишається досить багато нерозв'язаних дискусійних питань.